

Razmatranje: 22. prosınca

Razmišljanje za meditaciju 22. prosınca. Predložene teme su: Marijina zahvalnost; naša želja za Bogom je uslišena; od zahvalnosti do velikodušnosti.

- Marijina zahvalnost
- Naša želja za Bogom je uslišena
- Od zahvalnosti do velikodušnosti

.....

MARIJA je požurila do mjesta gdje su živjeli Elizabeta i Zaharija. Po dolasku, potvrdila je ono što joj je

Arkandeo otkrio. Čvrsto je vjerovala u sve što joj je anđeo rekao, ali vidjevši svoju rođakinju kako očekuje dijete, ispunila se još većom radošću. Ono što je već osjećala u svojoj utrobi, još se jednom potvrdilo: prisutnost Mesije. Njezina radost preplavila je sve i bila je zarazna, čak i za Ivana. Možemo zamisliti da je Krstitelj, čak i iz majčine utrobe, nestrpljivo čekao trenutak da objavi dobru vijest: Ivan nije gubio ni trenutka i objavio ju je svojoj majci, koja je zasad bila jedina koja je slušala.

Za Mariju je možda bila neizmijerna radost moći s nekim podijeliti ono što joj ispunjava srce. Pozdravivši Elizabetu, brzo je shvatila da Elizabeta već sve zna. Do sada je tu vijest čuvala duboko u svom srcu. Isusova Majka je zapjevala i u svojoj hvali ispreplela je povijest Izraela s riječima koje je toliko puta čitala u Svetom pismu. Božja ljubav prema

njoj bila je toliko velika da nije znala kako bi je izrazila; morala je posuđivati riječi od samog Boga, kao što gotovo uvijek činimo u liturgiji Crkve. Elizabeta joj je rekla prekrasne stvari, ali Marija ih je odmah uputila autoru takvog čuda. Takav će biti cijeli njezin život: voditi ljude Bogu.

„Veliča duša moja Gospodin, kliče duh moj u Bogu, Spasitelju mome“ (Lk 1,46). Marija je impresionirana načinom na koji Bog čini stvari i razlogom zašto je koristi: „što pogleda na neznatnost službenice svoje“ (Lk 1,48). Marija osjeća da Bog gleda na nju na poseban način i to uvjerenje je vodi da zahvali.

MARIJA sigurno nikada nije sanjala da će pronaći takvu milost pred

svojim Stvoriteljem. Shvaća da je to Božja neizmjerana dobrota koja se izlijeva ni zbog čega drugog nego zbog same božanske slobode.

Ostajemo bez riječi od čuđenja. Teško nam je zamisliti i vjerovati u Boga tako milostivog prema nama, jadnim stvorenjima.

Istovremeno, zbog iskustva grijeha, ponekad se možemo osjećati pomalo odvojenima od te zahvalnosti, jer ne možemo zaboraviti da se

„sposobnost percipiranja Boga čini gotovo kao dar koji je nekima uskraćen. I doista, naš način razmišljanja i djelovanja, mentalitet modernog svijeta, raznolikost naših raznolikih iskustava, sposobni su smanjiti našu osjetljivost na Boga, ostaviti nas 'bez glazbenog sluha' za Njega“[1]. Ne bismo trebali biti uznemireni ovim nedostatkom sluha. Sveti Toma Akvinski nas uvjerava: „Toliko je sjajna Božja milost i Njegova ljubav prema nama da je

učinio za nas više nego što možemo shvatiti“[2]; to jest, iako naša sposobnost povezivanja s Njim može biti smanjena, Božja milost ide daleko dalje od toga i dolazi nam u pomoć.

Bog se izlijeva na svakog od svojih sinova i kćeri svom svojom snagom. „Nije čekao da budemo dobri da bi nas ljubio, nego nam se besplatno dao (...). A svetost nije ništa drugo nego čuvanje te besplatnosti“[3]. Biti svet znači dopustiti Bogu da nas na ovaj način voli, jednostavno zato što on to želi, ni zbog čega drugog. Sveti Josemaría koristio je riječi koje nas mogu iznenaditi: „S vjerom i ljubavlju sposobni smo izluditi Boga, a on ponovno poludi – već je bio lud na križu, a lud je svaki dan u euharistiji – pazeći na nas poput Oca koji mazi svog prvorođenog sina“[4]. I mi smo predmet ovog besplatnog Božjeg pogleda. Marija shvaća da će njezinu radost proglašavati sve

generacije i iz te zahvalnosti
proizlazi njezino sebedarje.

IZ ZAHVALNOG srca izviru želje za
uzvraćanjem i velikodušnost.
Istinsku sreću i potpunu predanost
uzvraćanju ljubavi za ljubav
možemo postići samo kada
dopustimo svojim srcima da
odgovore zahvalnošću. Naša snaga
ne može uzvratiti Bogu razmjerno
onome što nam je dao. Ta
nesposobnost nas, na neki način,
oslobađa. Sama naša predaja djelo je
Onoga koji je „učinio velike stvari za
mene“ (Lk 1,49) jer je svemoguć, čak i
da iz nas izvuče ono što u početku
nadilazi naše mogućnosti. „Njegovo
milosrđe proteže se na sve
naraštaje“ (Lk 1,50), od Abrahama do
danas, do mog života, konkretnog,
običnog i skrivenog od tolikih drugih.

Bog uživa u pokazivanju moći svoje ruke, zbunjujući tako one koji vjeruju da sve mogu sami i da je samo njihova volja dovoljna da im donese sreću. Bog je odredio da ponizni, maleni koji dopuštaju da budu veliki, budu postavljeni na najvišu točku njegova kraljevstva. On će potresti svako prijestolje izgrađeno ljudskim rukama. Onima koji se osjećaju potrebitima, Bog želi izliti blagoslove, od kojih je najvažniji njegova bezuvjetna i beskonačna ljubav: odlučan je nadmašiti našu maštu i nadmašiti naše najoptimističnije želje.

Nažalost, one koji se osjećaju bogatima, a zapravo nisu, Bog ne može ispuniti svojim blagom. To će za Njega biti velika žalost, jer želi ispuniti svu svoju djecu svojom ljubavlju. Ali takva je priča o Njegovom milosrđu, o Njegovoj nježnoj ljubavi prema svakome od nas. To je priča o slobodi Boga koji

nudi svu svoju radost iz koljena u koljeno, koji neprestano traži načine da čovječanstvo dopusti da bude voljeno. Marija je svojim "*fiat*" to postigla kao nitko drugi i bit će joj drago poučavati nas i pratiti nas na tom putu.

[1] Benedikt XVI., Homilija, 24. prosinca 2009.

[2] Sv. Toma Akvinski, O Vjerovanju, I. dio, 61. poglavlje.

[3] Franjo, Homilija, 24. prosinca 2019.

[4] Sv. Josemarija, Uputa od 19. ožujka 1934., br. 39.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-22-
prosinca/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-22-prosinca/) (1.04.2026.)